

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **České správy sociálního zabezpečení** na rozhodnutí kompetenčního sporu, jehož jednou stranou má být **Krajský soud v Ústí nad Labem** a jehož dalšími účastníky jsou účastníci řízení, které se vedlo u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 42 Ad 2/2014, o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 1. 2014, sp. zn. 177/2013: žalobce **J. F.**, zastoupený JUDr. Markem Dvořákem, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 142, Příbram, a žalovaná **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5,

t a k t o :

Návrh **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 31. 3. 2014 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“), se žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení domáhala, aby zvláštní senát rozhodl, „*že o žalobě proti rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění ve věci regresní náhrady je příslušným rozhodnout soud, který rozhoduje podle zvláštního zákona ve věcech správního soudnictví*“.

Z předloženého podání a jeho příloh vyplynulo, že Okresní správa sociálního zabezpečení vydala dne 26. 11. 2013 rozhodnutí čj. X, kterým žalobci uložila povinnost uhradit regresní náhradu ve výši 45 192 Kč. Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 15. 1. 2014 zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí okresní správy potvrdila.

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení rozhodnutí žalované v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud usnesením ze dne 13. 3. 2014, čj. 42 Ad 2/2014 - 22, žalobu odmítl. V odůvodnění usnesení odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, čj. 4 Ads 100/2013 - 26, a na jeho základě měl za to, že rozhodnutí žalované o regresní náhradě je rozhodnutím o věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva. Žalobce by se tedy dle krajského soudu měl proti rozhodnutí žalované bránit žalobou v občanském soudním řízení. Krajský soud žalobce poučil, že může ve sporné věci podat žalobu u Okresního soudu v Ústí nad Labem.

Žalovaná proti rozhodnutí krajského soudu podala kasační stížnost. V jejím závěru poukázala na to, že v návaznosti na zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 4 Ads 100/2013 - 26 podal Okresní soud v Hradci Králové návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu [*pozn. soudu: u zvláštního senátu je spor veden pod sp. zn. Konf 8/2014*]. Žalovaná tedy uvedla, že pro případ, že by na návrh Okresního soudu v Hradci Králové ve výše uvedené věci (s odlišnými účastníky řízení než v právě předložené věci) nebylo zahájeno řízení o kompetenčním sporu, podává sama z procesní opatrnosti návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu. Strany tvrzeného kompetenčního sporu neoznačila.

Zvláštní senát se nejprve zabýval podmínkami, za nichž může věc projednat a rozhodnout o ní.

Vznikne-li kladný nebo záporný kompetenční spor o pravomoc nebo věcnou příslušnost k vydání rozhodnutí, rozhodne zvláštní senát o tom, kdo je příslušný vydat rozhodnutí uvedené v návrhu na zahájení řízení. Kladným kompetenčním sporem je podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech spor, v němž si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Záporný kompetenční spor dle téhož ustanovení nastává tehdy, jestliže v totožné věci individuálně určených účastníků strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí.

Stranami kompetenčního sporu jsou dle § 1 odst. 1 zákona o některých kompetenčních sporech buď soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Z obsahu návrhu je patrné, že tvrzený spor spočívá v právním hodnocení otázky, kdo je příslušný rozhodnout o žalobě proti rozhodnutí žalované, kterým žalovaná potvrdila rozhodnutí okresní správy o povinnosti žalobce zaplatit regresní náhradu, tj. zda je uvedené rozhodnutí soukromoprávní povahy. Spor tohoto charakteru, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát, však může vzniknout pouze mezi soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení a soudem rozhodujícím ve správním soudnictví.

Z návrhu žalované by se snad mohlo zdát, že v uvedené věci vznikl kompetenční spor mezi Krajským soudem v Ústí nad Labem a Okresním soudem v Ústí nad Labem, u něhož má žalobce dle poučení krajského soudu podat žalobu. Správní soud (Krajský soud v Ústí nad Labem) již svoji pravomoc popřel. Žalovaná však v návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu neuvedla, zda žalobce u Okresního soudu v Ústí nad Labem žalobu podle § 244 a násl. o. s. ř. podal a zda okresní soud popřel svou pravomoc vydat rozhodnutí ve věci.

Teprve byla-li by taková žaloba podána, uvážil by o své pravomoci i soud rozhodující v občanském soudním řízení. Až poté by vyšlo najevo, zda je tu zapotřebí rozhodnutí zvláštního senátu. Nelze se totiž obracet na zvláštní senát, dokud soud nevyčerpal zákonem předepsané možnosti postupu. Projevuje se zde i zásada ekonomie řízení: není vyloučeno, že poté, co správní soud žalobu odmítne, účastník zůstane nečinný. Rozhodnutí, jímž se určuje pravomoc, by pak zůstalo jen prázdným aktem. Především však žalovaná nemůže předjímat závěr soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení o jeho vlastní pravomoci. Pokud soud rozhodující v občanském soudním řízení věc projedná o své vůli, rozhodování zvláštního senátu tu nemá místa.

Zvláštní senát se přípisů čj. Konf 14/2014 - 22 a Konf 14/2014 - 29 dotázal Okresního soudu v Ústí nad Labem, zda u něj žalobce podal žalobu v předložené věci. Okresní soud potvrdil, že takovou žalobu obdržel dne 1. 4. 2014 a zvláštnímu senátu zaslal její kopii. Věc vede pod sp. zn. 29 C 96/2014 a doposud v ní nevydal konečné rozhodnutí. Z ničeho (z návrhu žalované ani z vyjádření okresního soudu) neplyne, že by okresní soud svou pravomoc rozhodovat v dané věci popřel. Domnívá-li se žalovaná, že okresní soud by žalobu neměl věcně projednávat, je namístě, aby tyto skutečnosti namítala ve vyjádření k žalobě u okresního soudu. Bude potom na okresním soudu, který věc projednává, jak se s těmito námitkami vypořádá.

V souladu se shora uvedeným je nepochybné, že v souzené věci nevznikl kompetenční spor, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát. Zvláštní senát proto návrh odmítl jako předčasný, a to za přiměřeného použití ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 4 zákona o některých kompetenčních sporech.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. února 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu